

mer; jeg veed, at man vil sige, at det er ved frit Valg, at Ministeriet er gaaet ind paa den i Rundgjørelsen af 23de Januar bebudede Plan; men jeg veed ogsaa, hvilken Forsigtighed Omstændighederne paalægge et Ministerium, naar det skal udtale sig i en offentlig Forsamling — en Forsigtighed, som baade Forholdet til Indlandet og til Udlandet gjør til Pligt; thi Faren, som truer os, smides ikke bort, om man ogsaa troer om sig selv, at man er eneberettiget til at dømme om Forholdenes sande Væbskaffenhed; det er ikke med Læster, at Farerne, som true, bortjages (Hør! — Grundtvig: Heller ikke med Snak! — Formanden ringer.). — Jeg veed ikke, om Formanden har hørt, at der blev sagt: „heller ikke med Snak,“ jeg troer, at slike Bemærkninger af et enkelt Rigsdagsmedlem, naar en anden Rigsdagsmand taler, ere høist upassende (Hør! Hør!); men efter den ærede Formands Tausshed maa jeg antage, at jeg i saa Henseende dømmer for strengt.

Formanden: Det ligger ingenlunde i min Tausshed, at jeg har fundet Ytringen passende, men kun, at jeg ikke har fundet den saa upassende, at jeg har troet at burde udtale det.

David: Jeg siger, at jeg retvel veed, at noget Sligt er antydet af et Medlem af Ministeriet, men at jeg ogsaa veed, hvilken Forsigtighed dette Medlems Stilling gjør ham til Pligt, og jeg veed, hvor vanskeligt det vilde være i en offentlig Forsamling at give en nøie Betegnelse af den tvingende Nødvendighed, hvori en mindre Stat mere eller mindre altid er, til at følge Raad og Anvisning af de større Stater, men især naar den ofte har traengt til Stormagternes Bistand, og under Tidernes Løb endnu kan komme til at trænge til denne (Hør!). Jeg veed ogsaa, hvor smien en Grændse der ligger imellem Twangen og venfskabelig Indskydelse, og hvor vanskeligt det er at betegne Forskjelligheden af det, som kunde kaldes tvingende Nødvendighed og indtrængende Raad i saa Henseende; og jeg troer derfor, at man ikke skal lægge altfor stor Vægt paa en Ministers Antydning i en sliq Retning (Hør! Hør!), men at man ogsaa bør tage Hensyn til den Stilling, hvori Ministeriet befandt

sig, da han antydede, at man var slaaet ind paa den Politikk, som man fulgte, fordi man fandt den at være den i sig selv onffelige. Der bliver saaledes, naar jeg berragter Forslaget og de Omstændigheder, hvorunder det er fremkommet, Intet tilbage, som jo har en reen personlig Character (Hør!), og det er af denne Grund, at jeg saameget mere maa stemme imod, at Sagen skulde gaae over til anden Behandling.

Lehmann; Da jeg ikke kan tvivle paa, at det store Fleertal af Rigsdagens Medlemmer ville ansee det for onffeligt, at det Spørgsmaal, der nu i en Maaned fortrinnsviis — jeg kunde næsten sige udelukkende har ligget os paa Sinde, — at det Spørgsmaal, med Hensyn til hvilket Folket med Rette venter et Svar fra Rigsdagen, maa finde sin Besvarelse, inden vi stilles ad, at det, som den ærede Rigsdagsmand for Hølbek Amts 2den Valgkreds (Tscherning) sagde, maa klare sig, hvorledes Landets virkelige Stilling er, og hvorledes Rigsdagens Stilling til samme opfattes af denne; da jeg saaledes ikke kan drage i Tvivl, at det store Fleertal vil ansee det for onffeligt, at Sagen fremmes, saa skal jeg aldeles afholde mig fra nu at indgaae paa en nærmere Overveelse af de forskjellige Punkter, der, som det forekommer mig, noget tidligt her ere fremdragne, og som ikke kunne omhandles uden en alvorlig og grundig Gaaen ind paa selve Forholdet. Jeg skal derfor ikkun minde om, at det fra Rigsdagens Side er skeet alt muligt for at skaffe alle de Actstykker tilstede, paa hvilke det vistnok i høi Grad var onffeligt at kunne bygge sin Dom, inden en saadan maa udtales, og at der fra Rigsdagens Side er skeet Skridt til om muligt at kunne udsætte denne Overveelse til et senere Tidspunkt, da det kunde skee uden at frembyde de Betænseligheder, som jeg tilfulde erkjender der ligge i det nærværende Dieblit, men at det ikke er Rigsdagens Skyld, at disse dens Bestræbelser have været forgjæves (Hør! Hør!). Jeg troer derfor, at det er vor Pligt at fremme Sagen, og jeg skal kun slutte med den Erklæring, at jeg vilde statte mig lykkelig, om Regeringen, inden Rigsdagen slutter, maatte give Landet saadanne enten person-